

Părinții

Bragagiu

Părinții-mi vin adesea pe undele de Lună
În noaptea potopită-n lumina de gutuie -
Ei vor a fi o clipă cu mine împreună
Nedumeriți că fiul, demult, copil mic nu e.

Cu palme mici ating ei argintu-mi de la tâmpile
Și nu pot înțelege triumfu-acestor mreje:
Cum a putut în viață așa să se întâmple
Că omul nu răsare, ci-i îndoit de lege.

Jelindu-mi oboseala în riduri de pe față
Îmi netezesc obrazul nepricepând nimică:
Cum poate vremea asta să zgârie o viață
Cu-atâta răutate-n năravu-i de pisică?

Mă bucur că n-au știre cum vremea se petrece
Și nu știu ce e teama că nu va fi lumină,
Cum e să știi - diluviul de clipe o să-nece
Și vise, și-aspirații de rând cu biata tină.

De obicei, joc rolul că dorm adânc în noapte
Ca nu cumva să-i sperii cu vorbele de lume,
Prin genele migrite le-aud voroava-n șoapte
Și nu aș vrea discuția bruscată să se curme.

Ascult cu duioșie această convorbire:
Cum ei îmi căinează și soarta, și norocul...
Cuvintele adie rozalb ca trandafirii,
În semnul exclamării sfintește busuiocul.

Zâmbesc c-așa-s serioase căpșoarele bălane,
Privirea lor senină e-atât de grijulie,
Cum aș vedea o taină închisă pentru oameni
Și simplu povestită de o copilărie.

Dar azi deschise-i ochii și ei tăcură-ndată
De parcă-i surprinsesem în locuri interzise:
„Iată, treceam pe-alături...- au spus cu voce-nceată -
Și ne gândeam... plecat ești pe-aripile de vise...”

I-am ridicat în brațe - micuți cu blonde plete
Și ei copilărește zâmbiră-n încântare:
„Așa ne bucurăm noi... să știi... așa, băiete...”

Aşa ne bucurăm noi că ești atât de mare!”
Victor Bragagiu